

Publicerad 2020-12-28 21:20 av amygdala

21/12-2018. *Vila i frid.*

Min (f.d.) bästa väns begravning

Två år har gått

jag känner mig märkligt distanserad

kollominnen, våra avtrubbade sinnen och våra ärrade armar i tunna sommarlinnen
är bara ett minne blott.

Jag minns dig som frusen i tiden

dina mörkblå ögon, dina fräknar och ditt färgade hår.

Du bäddade rent varje dag och dina lakan var i siden,

ditt rum gick i grönt och blått och i din dagbok hade du förevigat historien om oss.

Du var så svår och jag med, alltid beredda på att slåss

allt vi ville var att dom vuxna skulle lämna oss ifred.

Brådmogna barn som tog fram varandras sämsta sidor,

senaste gången jag träffade dig försökte du få med mig när du ville passera linjen

ändå kan jag inte fatta att du dog innan jag hann ge dig mina vita liljor

sy ihop dina köttår med tandtråd, ge dig råd du inte ville få ändå.

Jag kunde inget göra

hade jag ringt dig tror jag du skulle lagt på luren i mitt öra,

jag var rädd att kliva in igen och förstöra.

Av jorden är du kommen och av jorden skall du komma åter

säger prästen i samma kyrka som du döptes och hade alla dina skolavslutningar i

jag kan höra hur din mamma och dina vänner gråter

jag hoppas att jag hann bli förlåten,

och att du nu är fri.

Din kista var i trä, jag tror det var ek

din mamma hade tappat halva sina kilon, hon var verkligen likblek,

och någonstans hörde jag ett spädbarn som skrek.

Jag satt i bänken längst bak i ett av hörnen och när jag lägger min vita ros på ditt kisttak

rev jag min hand lite på de andra rosornas törnen.

En majbrasa av taggar och kronblad

dedikerad till din ryggrad.

I min mun är saltsmak

men jag känner inga tårar

den här filmen är irrealistisk och inte min smak

jag har alltid varit bra på att stänga ute det som försvårar och sårar.

På fikan efter känner jag hur min puls spårar
ser de andras blickar
dom vet att vi inte var vänner på slutet, det var ingen hemlighet
de pratar tyst, sitter i samförstånd och nickar.

Jag sitter och pratar med folk jag inte träffat på år och dagar
klagar över våra vardagar
dom ser likadana ut fast med fler tatueringar
och vissa kosmetiska förändringar, om ni förstår vad jag menar.

Klockan är 18 när jag går ut i januarislask
påväg till bussen, och min takt är rask
första gången jag såg din pappa, och han bar svart frack
du sa att han var frånvarande och bara drack
en såpbubbla som sprack.

Jag undrade om du hade velat ha mig där
i din heligaste stund, bökandes i din minneslund.

Din mamma tvekade inte ens en sekund när hon svarade: "även fast ni var ovänner på slutet var det aldrig
dom minnena hon bevarade".

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren amygdala med Poeter.se id #118050 innehar upphovsrätten